1 Ιανουαρίου 2014

Ιεραπόστολος της προσφοράς

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Ορθόδοξη πίστη

Ο Κωνσταντίνος Τσίλης

Ο Κωνσταντίνος Τσίλης, ο πρώτος μητροπολίτης της Ιεράς Μητρόπολης Σιγκαπούρης και Νοτίου Ασίας, κάνει το κήρυγμά του πράξη. «Ο χρόνος της παρουσίας μας στον πλανήτη αυτόν είναι πολύ μικρός. Αυτόν το λιγοστό χρόνο είναι κρίμα να τον χαραμίζουμε μόνο για τον εαυτό μας», δηλώνει, υπηρετώντας αγόγγυστα το εξαθλιωμένο ποίμνιό του και σώζοντας ζωές με τη δράση του

Υπάρχει ένας άνθρωπος σ’ αυτόν τον κόσμο που έχει ταξιδέψει απίστευτες ώρες και έχει λυτρώσει πολλούς ανθρώπους από τον πόνο. Ενας άνθρωπος που δίνει και που ζητά αποκλειστικά και μόνο για να δώσει. Κάθε φορά που μιλώ με τον Κωνσταντίνο Τσίλη μού υπενθυμίζει την «ελαχιστότητα» της ύπαρξής μας. Είναι ο πρώτος μητροπολίτης της Ιεράς Μητρόπολης Σιγκαπούρης και Νοτίου Ασίας -δεν έχει πολύ καιρό που ιδρύθηκε-, αλλά παραμένει ένας απλός ιεραπόστολος.

Χαζεύω τις φωτογραφίες του από τη λειτουργία των Χριστουγέννων. Ενα δωμάτιο όλο κι όλο είναι η Μητρόπολη στη Σιγκαπούρη. Καμία σχέση με τη χρυσοποίκιλτη και βαριά φορεσιά ναών της χώρας μας. Οταν γεννήθηκε ο Χριστός, δεν τον υποδέχθηκαν με τυπικούρες, με γκρίνια και σπρωξίδια, με πεινασμένες γλώσσες που λαλούν «άντε να τελειώνουμε, γιατί έχουμε και δουλειές», αλλά με ένα ειλικρινές χαμόγελο που σε κάποιους ξέβραζε σκληρό πόνεμα ζωής. Οσοι -προ ημερών- μαζεύτηκαν στη Γέννηση του Χριστού, σε εκείνο το μικρό δωμάτιο στη Σιγκαπούρη, μιλούσαν σχεδόν όλες τις γλώσσες του κόσμου. Υποδέχθηκαν το Θείο Βρέφος και κατό

είχαν ετοιμάσει λογιών λογιών ά

«Δόξα τω Θεώ»

Ο Κωνσταντίνος Τσίλης είναι ένας άνθρωπος που χαμογελά συνέχεια και μαζί και τα μάτια του. Εχει αποκηρύξει τις υποκριτικά συμβατικές συμπεριφορές και, όταν πονούν και πρήζονται τα πόδια του, δεν γκρινιάζει και δεν το λέει σε κανέναν. Λέει μόνο: «Ολα καλά, δόξα τω Θεώ». Εχει γυρίσει όλους τους πλούσιους τόπους της Δύσης ζητώντας βοήθεια και αυτή τη βοήθεια την κουβαλά από αεροπλάνο σε

αεροπλάνο για να την προσφέρει εκεί όπου την έχουν πραγματικά ανάγκη.

Συσσίτια, ιατρεία, ορφανοτροφεία, παροχή καθαρού νερού είναι μόνον ορισμένα από όσα έχει προσφέρει ο νεαρός μητροπολίτης

Για δημοσιογράφος ξεκίνησε. Να γνωρίσει τον κόσμο ήθελε. Νομίζω ότι τα κατάφερε και τα δύο. Γεννήθηκε στον Πειραιά, σπούδασε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, εργάστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιά και συνεργάστηκε με το Ραδιοφωνικό Σταθμό της Πειραϊκής Εκκλησίας. Και μετά; Ακολούθησε τον αδελφό του, τον Νεκτάριο, μητροπολίτη Χόνγκ Κονγκ και Απω Ανατολής, ο οποίος και τον μύησε στην Ιεραποστολή.

Γιατί έκανε αυτό που κάνει; «Ισως, γιατί την πρώτη φορά που επισκέφθηκα την Ινδία, είδα μία άλλη πραγματικότητα από αυτή που ζούσα. Με έβαλε σε άλλα μονοπάτια σκέψης». Πιστεύει -και στ’ αλήθεια συμφωνώ μαζί του- πως «ο χρόνος της παρουσίας μας στον πλανήτη αυτόν είναι πολύ μικρός». Λέει: «Αυτόν το λιγοστό χρόνο είναι κρίμα να τον χαραμίζουμε μόνο για τον εαυτό μας».

Ρωτά: «Γιατί η ευτυχία να είναι μόνον η ικανοποίηση του “εγώ”; Ζωή που δεν μοιράζεται είναι ζ[illegible] αυτή τη ζωή δεν κάνουμε μόν[illegible] Είναι κρίμα να μην απλώνουμε τ[illegible]να κρυβόμαστε στον εαυτό μας».

Ο Κωνσταντίνος δεν κρύβεται από τον εαυτό του... «Είδα γυναίκες στην Ασία με σπασμένα κόκαλα να έχουν σκίσει το δέρμα και να έχουν κάνει πληγές επειδή δεν είχαν δέκα ευρώ για να πάνε σε μία κλινική. Αλλες, πάλι, από την πείνα και τη στέρηση είχαν μείνει σκελετωμένες, ντυμένες με κουρέλια, να τρώνε το γρασίδι στο πλάι της ασφάλτου. Ανάπηρους, λεπρούς να κυκλοφορούν στους δρόμους, παιδιά να κλαίνε από την πείνα, γυμνά και γεμάτα πληγές, πεταμένα σε σωρούς από σκουπίδια. Εκεί όπου ευτυχία είναι η καθημερινή επιβίωση»...

Με μια μικρή ομάδα γιατρών μπαίνει σε χωριά στη ζούγκλα για να βοηθήσουν όσους δεν έχουν δει ποτέ στη ζωή τους γιατρό. «Σε ό,τι τους τυχαίνει, έχουν τους πρακτικούς ή τον αρχηγό του χωριού, όπου θα απευθυνθούν για να τους δώσει λύση. Με πρόχειρα ιατρεία κάτω από δέντρα, σε αντίξοες κλιματικές συνθήκες, με ανυπόφορη ζέστη ή την περίοδο των βροχών με πλημμυρισμένες λασποκαλύβες, με τη λάσπη να έχει καλύψει σχεδόν τα πάντα».

Υπήρξαν περιπτώσεις όπου όλο το χωριό παρακολουθούσε τους γιατρούς σαν ένα παράξενο φαινόμενο, σαν μία «παράσταση». Καθόταν ο ένας πλάι στον άλλον, με στυλωμένο το βλέμμα στα... περίεργα πλάσματα που εξέταζαν τους αρρώστους. «Αλλοι, πάλι, μας άγγιζαν σαν να έβλεπαν εξωγήινους λόγω της διαφορετικότητας του χρώματος του δέρματός μας», περιγράφει ο Κ. Τσίλης.

Σπουδαίο έργο

Μαζί με τον αδελφό του, χτίζουν εδώ και χρόνια ένα σπουδαίο έργο σε εκείνη τη γωνιά της Γης. Σε εκείνη τη γωνιά των μεγάλων αντιθέσεων, των πολύ πλούσιων και των εξαθλιωμένων: Τόνοι τροφίμων, χιλιάδες δέματα με ιματισμό, οικιακά σκεύη, φάρμακα και είδη προσωπικής υγιεινής· γάλα, μπισκότα και βιταμίνες για τα «παιδιά των σκουπιδιών»· σπίτια για πολύτεκνες, άπορες οικογένειες που ζουν στο δρόμο· γεωτρήσεις σε περιοχές της Ινδίας και των Φιλιππίνων για να έχουν οι άνθρωποι καθαρό πόσιμο νερό· ορφανοτροφείο στην Καλκούτα με 150 κορίτσια, δύο οικοτροφεία στην Ινδονησία για ορφανά και άπορα παιδιά· εννέα ιατρεία σε Ινδία και Ινδονησία· σχολεία και ειδικά προγράμματα για αναλφάβητους στην Ινδία, την Ινδονησία, τις Φιλιππίνες, την Ταϊλάνδη, το Πακιστάν.

Οι δύσκολες στιγμές; «Ισως από τις δυσκολότερες στιγμές να είναι οι στιγμές της μοναξιάς. Οχι οι στιγμές που είσαι μόνος, αλλά οι στιγμές που νιώθεις μικρός και αδύναμος μπροστά στις δυσκολίες των φυσικών καταστροφών, στην ανθρώπινη δυστυχία, που δεν μπορείς να νικήσεις την ανθρώπινη φθορά και την ανθρώπινη απαξίωση. Αυτή είναι η πραγματική μοναξιά και κάτι τέτοιες στιγμές κατανοείς την ελαχιστότητα του εαυτού σου. Και αυτή πονά και ενοχλεί διότι καταλαβαίνεις ότι δεν είσαι τίποτα. Απλώς θέλεις και νομίζεις πως είσαι κάτι...».

Της ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΛΙΝΑΡΔΟΥ g.linardou@eleftherotypia.net

Έντυπη Έκδοση Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, Κυριακή 29 Δεκεμβρίου 2013

Πηγή: enet.gr